

SKT. ANNÆ KIRKE MEDITATIONSFOLDER

10. AUGUST – 23. AUGUST 2025.

19.ALM. SØNDAG. 1.L.: Visd 18,6-9; 2.L.: Hebr 11, 1-2.8-19; Ev.: Luk 12,32-48

På den tid sagde Jesus til sine disciple: »Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget.

Sælg jeres ejendele og giv almisse. Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer, og intet møl ødelægger. For hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.

I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt og være som mennesker, der venter på, hvornår deres herre vil bryde op fra brylluppet, så de straks kan lukke op for ham, når han kommer og banker på. Salige de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg jer: Han skal binde kjortlen op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv komme og sørge for dem. Om han så kommer i den anden eller tredje nattevagt – salige er de, hvis han finder dem vågne.

Men det ved I, at vidste husets herre, i hvilken time tyven kommer, så ville han forhindre, at nogen brød ind i hans hus. Også I skal være rede, for Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det.«

Peter spurgte: »Herre, er det os, du taler om i denne lignelse, eller er det om alle?«

Herren svarede: »Hvem er da den tro og kloge forvalter, som af sin herre bliver sat til at give hans tjenestefolk mad i rette tid? Salig den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, når han kommer! Ja, sandelig siger jeg jer: Han vil sætte ham til at forvalte alt, hvad han ejer. Men hvis den tjener siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå karlene og pigerne og at spise og drikke og fylde sig, så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med de utro.

Den tjener, som kender sin herres vilje, men ikke har forberedt eller gjort noget efter hans vilje, han skal have mange prygl. Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.

Alle mennesker stræber efter noget, der kan opfylde deres hjerter med glæde og give dem en form for lykke. Allerede som børn er vi i stand til at sætte fokus på noget, eller nogen, vi foretrækker frem for alt andet. I takt med, at vi bliver mere og mere voksne og selvbevidste, justerer vi disse præferencer ved at fravælge det uinteressante og kedelige i vores liv. Således former vi vor egen personlighed, både de gode og

de dårlige karaktertræk bliver til en fast del af det menneskelige billede i os.

Man siger tit: du bliver, hvad du spiser. Vi skal prøve at udvide dette mundheld til også andre områder og sige: du bliver, hvad du tænker; du bliver, hvad du føler; du bliver, hvad du tror; og vi kan også tilføje: du bliver, hvad du gør. Hele vores liv drejer sig om en udvikling, en nødvendighed for os, når vi gerne vil omsætte vores drømme til virkelighed. Jagten efter det, vi inderst inde savner, er ikke andet en søgen efter en kostbar skat, der kunne tilfredsstille alle vores længsler. Derfor bliver vi ved med at skifte mening, et formål bliver pludselig forældet, og for kedeligt, ifølge den nyeste målestok. At forblive trofast, og udholdende, er ikke nødvendigvis en dyd i verdens optik, tværtimod, det kan betragtes som mangel på det moderne menneskesyn, der netop, i selvudviklingens navn, tillader at bryde sine løfter og droppe moralske skrupler. Vi er mennesker af vor tids ånd, hvor der ikke længere sættes pris på de gamle dyder, for ikke at glemme religionens betydning.

Hvad sker der så, når vi bliver ved med at være rodløse, tidløse, håbløse, og uden et bestemt ståsted i livet, hvem ville have tillid til en person, der hele tiden skifter mening, alt afhængigt af, hvad samfundet foretrækker i den givne situation. Hvordan kan mennesker danne holdbare relationer med hinanden, indtil døden os skiller, når der mangler viljen til at holde fast i fælles værdier, hvor begge parter betragter hinanden som den ægte skat, de har fundet. At sige til et andet menneske: du er min skat, kræver faktisk en meget moden stillingtagen, hvor man er i stand til at indrømme sin hengivenhed og afhængighed at denne værdi, man har fundet i et andet menneske. Et kærlighedsforhold kan aldrig rigtig lykkes, hvis det ikke involverer hele mennesket, med krop og sjæl, og hvis det kun bygger på nogle flygtige følelser, en kunstig begejstring på overfladen.

De samme principper gælder indenfor troens verden, hvor det personlige engagement spiller en afgørende rolle. Der findes stadig nogle mennesker, som synes, at troen på Gud blot drejer sig om at have en overbevisning om Guds eksistens, og ellers skal Kirken slet ikke blande sig i menneskers private liv. Hvorfor skal Kirken komme med diverse, ofte kritiske udtalelser omkring de moralske spørgsmål, eller troens praksis? Spørger man. Men en sand tro på Gud skal føre os ind i et meget personligt forhold til alt det, der har med religion og Kirken at gøre. Ingen kan kalde sig kristen, uden først at involvere sig fuldt ud i et kærlighedsforhold med Gud, hvor der opstår en Far-Søn-Datter relation. Det er ikke nok at være overbevist om en eller anden

gud, der lever i himlen, dog uden at man behøver tænke nærmere på sin tro. Fordi alt, hvad jeg overhovedet oplever: mine tanker, følelser, gerninger, hele min jordiske eksistens, begynder og slutter i Gud, min himmelske Fader, men også den højeste Dommer, hos hvem jeg engang skal aflægge regnskab for alt, hvad jeg har gjort godt, og alt, hvad jeg ikke har gjort godt, hele mit liv igennem.

Herre, forbarm dig over os syndere, der så ofte forsømmer vores ansvar for troens ild, som Helligånden antænder i alle menneskers hjerter. Tilgiv os, når vi mangler iver i forkyndelsen af dit hellige Ord, og når vi forsømmer at være troværdige vidner om din tilstedeværelse i vores daglige liv.

/ P. Andrzej Papuga C. M. /
www.digteren.dk

PAVENS INTENTION

AUGUST

For gensidig sameksistens

Lad os bede for, at de samfund, hvor sameksistens synes sværere, ikke bukker under for fristelsen til konfrontation af etniske, politiske, religiøse eller ideologiske årsager.

LITURGISK KALENDER

11. MANDAG i 19. alm. uge. Skt Klara, jomfru 5 Mos 10,12-22.;

Matt 17,22-27. **✠ Jerusalem, lovsyng Herren!**

12. TIRSDAG. 5 Mos 31,1-18.; Matt 18,1-5.10.12-14.

✠ Herrens del blev hans folk.

13. ONSDAG. 5 Mos 34,1-12.; Matt 18,15-20.

✠ Lovet være Gud, som holder mig i live.

14. TORSDAG Skt Maximilian Maria Kolbe, præst og martyr

Jos 3,7-10a.11.13-17.; Matt 18,21-19,1. **✠ Halleluja!**

15. FREDAG. Jos 24,1-13.; Matt 19,3-12.

✠ Hans trofasthed varer til evig tid.

16. LØRDAG. Jos 24,14-29.; Matt 19,13-15.

✠ Herre, du er min tilmålte del.

17. SØNDAG. Den salige Jomfru Marias op tagelse i himlen

1.L.: Åb 11,19a; 12,1-6a.10ab; **2.L.:** 1 Kor 15,20-26;

Ev.: Luk 1,39-56 **✠ Dronningen står ved din højre side, smykket medofirguld.**

18. MANDAG i 20. alm. uge. Dom 2,11-19.; Matt 19,16-22.

✠ Husk os, Herre, i nåde mod dit folk.

19. TIRSDAG. Dom 6,11-24a.; Matt 19,23-30.

✠ Herren taler fred til sit folk.

20. ONSDAG. Skt Bernhard, abbed og kirkelærer Dom 9,6-15.;

Matt 20,1-16. **✠ Herre, over din styrke glæder kongen sig.**

21. TORSDAG Skt Pius X, pave Dom 11,29-39a.; Matt 22,1-14.

✠ Se, jeg kommer, Herre, for at gøre din vilje.

22. FREDAG Den salige Jomfru Maria, vor Dronning

Ruth 1,1.3-6.14b-16.22.; Matt 22,34-40. **✠ Pris Herren, min sjæl!**

eller Es 9,1-6; Luk 1,26b-38 **✠ Lovet være Herrens navn fra nu af og**

til evig tid!

23. LØRDAG. Ruth 2,1-3.8-11; 4,13-17.; Matt 23,1-12.

✠ Se, sådan velsignes den mand, der frygter Herren.

Tilsyneladende lignede Guds Moders liv en almindelig kvindes liv på sin tid: hun bad, drev familie og hjem, gik i synagogen... Men hver eneste daglige aktivitet udførte hun altid i fuldstændig enhed med Jesus. Og på Golgata nåede dette forhold sit højdepunkt, i kærlighed, i medfølelse og i hjertets lidelse. Derfor gav Gud hende også den fulde deltagelse i Jesu opstandelse. Den Helligste Gudsmoders legeme blev bevaret fra gravens forrådnelse, ligesom Sønnens legeme. Dette er, hvad forordet til messen for Jomfru Marias Optagelse i Himlen, siger: "For du [den almægtige Gud] ville ikke have, at Jomfru Maria, som fødte din Søn, livets ophav, skulle lide forrådnelsen i graven."

På højtiden for Jomfru Marias Optagelse i Himlen inviterer Kirken os til at meditere over dette mysterium: det viser os, at Gud ønsker at frelse hele mennesket, med sjæl og legeme. Jesus opstod fra de døde med det legeme, han tog fra Maria; og opfor til Faderen med sin forklarede menneskelighed. Jomfru Marias Optagelse i Himlen, hendes Guddommelige ophøjelse, giver os bekræftelse på den herlighed, vi alle er kaldet til. Allerede de græske filosoffer forstod, at den menneskelige sjæl var forudbestemt til en lykkelig skæbne efter døden. De foragtede imidlertid kroppen – betragtet som et fængsel for sjælen – og de forstod ikke, at Gud havde bestemt, at menneskekroppen også skulle forenes med sjælen i den himmelske herlighed. Dette – "legemets opstandelse" – er et element, der er særegent for den kristne åbenbaring, grundlaget for vores tro.

